

3 / 2026

RAPPORT

**Tematisk analyse av NOKUTs tredje
runde med periodisk oppfølging**
Høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet

2026

NOKUT – Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen – er et statlig forvaltningsorgan under Kunnskapsdepartementet.

NOKUT har et eget styre og er faglig uavhengig i oppgaver som gjelder akkreditering, tilsyn og evalueringer for å vurdere kvaliteten i høyere utdanning og høyere yrkesfaglig utdanning. I tillegg har NOKUT forvaltningsoppgaver på vegne av departementet.

Formålet med NOKUTs virksomhet er å føre tilsyn med kvaliteten i høyere utdanning og høyere yrkesfaglig utdanning, og å stimulere til kvalitetsutvikling som sikrer et høyt internasjonalt nivå i utdanningstilbudene ved institusjonene. NOKUTs formål og oppgaver er forankret i universitets- og høyskoleloven og fagskoleloven.

NOKUT skal bidra til at samfunnet har tillit til kvaliteten i norsk høyere utdanning og høyere yrkesfaglig utdanning. Gjennom arbeidet skal NOKUT søke å bistå institusjonene i kvalitetsarbeidet deres.

NOKUT bruker sakkyndige i akkrediteringer, tilsyn, evalueringer og prosjekter.

Du kan lese mer om arbeidet vårt på nokut.no.

Tittel	Tematisk analyse av NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging
Forfatter(e)	Jon Lanestedt, Philipp Emanuel Leivestad Friedrich
Dato	15.01.2026
Rapportnummer	3-2026
ISSN-nr	1892-1604

© NOKUT Oppgi NOKUT som opphav ved bruk av materiale.

Forord

NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging med systematisk kvalitetsarbeid i perioden 2017–2024 resulterte i til sammen 48 tilsyn og tilhørende tilsynsrapporter. Dette har gitt oss anledning til å se nærmere på fellestrekk, felles utfordringer og gode praksiser i institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid de siste åtte årene.

I arbeidet med å organisere, analysere og verifisere datamaterialet og funnene har vi fått verdifull støtte fra en intern referansegruppe i NOKUT. Gruppen har bestått av kolleger med solid erfaring fra den tredje tilsynsrunden: Ane B. Lillehammer, Eva Refsdal, Frøydis Maurtvedt, Hedvig Maria Bergem, Hege Brodahl, samt Gustavo Guajardo som har bistått med spisskompetanse i bruk av kunstig intelligens i analysearbeid.

Rapporten har som mål å støtte videre utvikling av systematisk kvalitetsarbeid i sektoren. Vi håper funnene kan gi et nyttig grunnlag for refleksjon, læring og videre kvalitetsutvikling.

Innhold

1 Innledning	8
1.1 Hvorfor en egen tematisk analyse av kvalitetsarbeidet ved høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet?	9
1.2 Om vår bruk av tematisk analyse	10
2 Kjennetegn ved caseutvalget	12
2.1 Høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet	12
2.2 Datagrunnlag: tilsynsrapporter fra runde tre	14
3 Resultater	15
3.1 Hva gir tilsynsrapportene om høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet uttrykk for?	15
3.2 Noen mønstre i de sakkyndiges vurderinger: studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) om periodiske evalueringer	17
3.3 Noen mønstre i de sakkyndiges vurderinger: studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll	19
4 Diskusjon	22
4.1 Systematisk kvalitetsarbeid ved små høyskoler: formelle krav og praktisk virkelighet	22
4.2 Forskjeller i kvalitetsarbeidet mellom høyskoler med og uten selvakkrediteringsmyndighet	23
4.3 utfordringer med å oppfylle krav om periodiske evalueringer	24
4.4 utfordringer med å oppfylle krav om systematisk kontroll	26
5 Konklusjon og anbefalinger	27
5.1 Konklusjon	27
5.2 Anbefalinger	28
Kilder	30
Vedlegg: Et komparativt blikk på institusjonene med institusjonsakkreditering	32

Sammendrag

Denne delrapporten analyserer funn fra NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging (2017–2024) av høyskoler med akkrediterte studietilbud, men uten selvakkrediteringsmyndighet.

Studien omfatter 16 institusjoner som har det til felles at de er små, både i antall ansatte, studenter og studieprogrammer. Til sammen representerer de 54 studieprogrammer, drøyt fem tusen studenter og færre enn 400 ansatte. Samtidig utgjør de i 2025 en tredjedel av sektorens 48 høyere utdanningsinstitusjoner. Alle unntatt én er private, og flere har bakgrunn som fagskoler. Videre er de gjennomgående spisset mot én bestemt bransje eller et begrenset antall fagfelt, for eksempel innen helse, kreativ virksomhet eller med utgangspunkt i livssyn.

Analysen undersøker i hvilken grad disse institusjonene oppfyller kravene til systematisk kvalitetsarbeid, særlig når det gjelder periodiske evalueringer av studietilbudene og systematisk kontroll av at alle tilbud til enhver tid oppfyller gjeldende akkrediteringskrav. Resultatene viser at 13 av 16 institusjoner ikke oppfylte kravet til systematisk kontroll, mens ni av disse 13 heller ikke oppfylte kravet til periodiske evalueringer.

Institusjonene med selvakkrediteringsmyndighet i tredje runde med periodisk oppfølging viser til sammenligning langt færre mangler. Med utgangspunkt i tilsynsrapportene for de 16 institusjonene identifiserer rapporten gjennomgående utfordringer som særlig gjelder denne gruppen små institusjoner. Funnene omfatter blant annet følgende forhold, der mange høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet:

- har få faglige og administrative ansatte, og dermed begrensede ressurser og lite handlingsrom for å utvikle og opprettholde et systematisk kvalitetsarbeid
- har et kvalitetsarbeid med svak strategisk forankring; når kvalitetssystemet ikke er koblet til overordnede mål og utviklingsprosesser, svekkes systemets funksjon som styringsverktøy
- har varierende grad av kunnskap om gjeldende regelverk og usikkerhet knyttet til forståelsen av dette; NOKUT erfarer at flere opplevde kravene i forskriftene som uklare eller lite relevante for egen virksomhet
- har sin opprinnelse i fagskolesektoren og kort fartstid innen høyere utdanning; historisk bakgrunn og institusjonell modenhet kan påvirke det systematiske kvalitetsarbeidet
- opplever systematisk kvalitetsarbeid mer som et eksternt krav enn som et verktøy for intern sikring og videreutvikling av kvalitet
- har kvalitetssystemer som er for omfattende sett i forhold til høyskolenes størrelse og organisatoriske kapasitet

Rapporten gir flere anbefalinger for å styrke kvalitetsarbeidet i denne delen av sektoren. Selv om det ikke er størrelsen i seg selv som avgjør kvaliteten, peker funnene på at utdanningsledelse med lav kapasitet og små fagmiljøer gjør det krevende å etablere og vedlikeholde robuste kvalitetssystemer og systematisk kvalitetsarbeid, med god kontroll av

at nasjonale minimumskrav for høyere utdanning er oppfylt. I lys av dette kan det være grunnlag for en bredere diskusjon om hvilke strukturelle forutsetninger som bør ligge til grunn for bærekraftig virksomhet i høyere utdanning.

Abstract

This report analyses findings from the Norwegian Agency for Quality Assurance in Education's (NOKUT) third cycle of periodic institutional reviews (2017–2024) of higher education institutions offering accredited study programmes without self-accreditation authority. The study covers 16 small institutions characterised by limited numbers of staff, students, and study programmes, together representing 54 programmes, approximately 5,000 students, and fewer than 400 employees. Still, in terms of institutional number, these institutions account for one third of Norway's higher education sector in 2025, and the majority are privately owned, often with origins in the vocational education sector and a strong disciplinary or sectoral focus.

The analysis examines the extent to which these institutions meet regulatory requirements for systematic quality assurance, with particular attention to periodic programme evaluations and continuous monitoring of compliance with accreditation standards. The findings show that 13 of the 16 institutions failed to meet the requirements for systematic control, while nine of these also did not fulfil the requirements for periodic evaluations.

In contrast, institutions with self-accreditation authority demonstrated substantially fewer deficiencies. Drawing on official review reports, the study identifies recurring challenges among small institutions, including limited human and administrative resources, weak strategic integration of quality assurance systems, insufficient regulatory knowledge, low institutional maturity, and perceptions of quality assurance as an externally imposed obligation rather than an internal development tool. In addition, quality systems were often found to be disproportionate to institutional size and organisational capacity.

The report concludes that, while institutional size alone does not determine educational quality, limited leadership capacity and small academic environments constrain the development of robust and sustainable quality assurance systems. These findings suggest the need for a broader discussion of the structural prerequisites for sustainable institutional development in higher education.

1 Innledning

Denne rapporten inneholder en analyse av NOKUTs periodiske oppfølging i runde tre, gjennomført i perioden 2017–2024, av høyskoler med akkrediterte studietilbud, men uten institusjonsakkreditering – altså høyskoler uten myndighet til å akkreditere studietilbud selv.¹ Disse høyskolene må søke NOKUT om akkreditering av alle nye studietilbud, og ved vesentlige endringer i eksisterende studietilbud. I runde tre omfattet dette totalt 16 høyskoler som i hovedsak var små, private og bransjespesifikke institusjoner.

Siden opprettelsen i 2003 har NOKUT gjennomført tre runder med periodisk oppfølging av høyere utdanningsinstitusjoner i Norge. Første runde med periodisk oppfølging ble gjennomført i perioden 2003–2011 og hadde som formål å sikre at alle institusjonene hadde etablert egnede kvalitetssystem. Andre runde skulle sikre at systemene ble benyttet produktivt og ble gjennomført i perioden 2009–2016. Tredje runde med periodisk oppfølging har hatt hovedfokus på institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid og *bruken* av kvalitetssystemene. Runden omfattet oppfølging av kvalitetsarbeidet ved 48 utdanningsinstitusjoner innen høyere utdanning. Institusjonene omfatter universiteter, vitenskapelige høyskoler og høyskoler både med og uten institusjonsakkreditering. Halvparten av institusjonene er offentlige, halvparten private.

Denne rapporten, Rapport B, kan leses selvstendig, men står i sammenheng med to andre tematiske analyser som er utformet parallelt og fremkommer i Rapport A – hovedrapport og Rapport C (jf. tabellen under). Hovedrapportens problemformulering omfatter tre spørsmål, hvorav det andre lyder:

- *Hva har vært utfallet av tilsynene ved høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet i perioden 2017 til 2024?*

I denne delrapporten konkretiserer vi dette til følgende problemstillinger:

- *Hva har vært de største utfordringene i kvalitetsarbeidet ved høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet, sammenlignet med resten av institusjonene innen høyere utdanning?*
- *Hva er årsakene til utfordringene? Hvilke eksterne eller interne rammebetingelser har hatt innvirkning?*

¹ For ordens skyld gjør NOKUT oppmerksom på at Høyskolen for ledelse og teologi fikk institusjonsakkreditering 15. september 2023, mens Bergen Arkitekthøgskole fikk institusjonsakkreditering 13. desember 2024. Begge inngår likevel i utvalget ettersom de ble akkreditert som høyskole etter at den periodiske oppfølgingen var gjennomført.

Tabell 1. Oversikt rapportstruktur

NOKUTs tematiske analyse	
Rapport A (hovedrapporten)	Tematisk analyse av NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging
Rapport B	Tematisk analyse av NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging – høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet
Rapport C	Store språkmodeller i analyseprosesser – erfaringer fra NOKUTs tematiske analyser av den tredje runden med periodisk oppfølging

1.1 Hvorfor en egen tematisk analyse av kvalitetsarbeidet ved høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet?

Rapporten skal fungere som et faglig grunnlag for videreutviklingen av metodikk og virkemidler knyttet til den eksterne oppfølgingen av høyere utdanning. I tillegg skal rapporten bidra til å styrke NOKUTs samlede sektorkunnskap og dermed være nyttig for alle som arbeider med vurdering, analyse og forvaltning av kvalitet i høyere utdanning. Det er flere grunner til å gå nærmere inn på utfallet av periodisk oppfølging ved høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet.

For det første ønsker vi å bidra til å styrke Kunnskapsdepartementets (KD) kunnskap om disse høyskolene, men også kunnskapen i sektoren ellers, herunder alle universitetene og høyskolene samt Direktoratet for høyere utdanning og kompetanse (HK-dir). Det er generelt lite kunnskap om denne gruppen høyskoler, som utgjør en betydelig andel av sektorens institusjoner. Med drøyt fem tusen studenter og i underkant av fire hundre ansatte utgjør høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet en liten andel av sektorens mer enn 314.000 studenter² og nesten 74.000 ansatte, men samtidig utgjør de med 16 av 48 institusjoner en tredjedel av sektorens institusjoner. Siden høyskolene ikke har selvakkrediteringsmyndighet, må de søke NOKUT om akkreditering av alle typer studietilbud de ønsker å etablere eller endre vesentlig. Hvordan man innretter regelverk og ordninger knyttet til både institusjonsakkreditering og studietilbudsakkreditering, må ta hensyn til hele bredden av institusjoner i sektoren, også høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet og nye aktører som ønsker å etablere seg innen høyere utdanning. Denne gruppen inneholder høyskoler med en liten og smal studieportefølje, og 15 av 16 institusjoner er private. Det er flere private aktører som ønsker å tilby høyere utdanning, og som søker NOKUT om akkreditering av studietilbud. En stor andel av disse søkerne tilbyr allerede fagskoleutdanning. NOKUT forventer at det kommer flere nye aktører inn i høyere utdanning fremover.

Samtidig er høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet forholdsvis lite kjent i sektoren og i samfunnet ellers. De er ikke medlemmer av Universitets- og høyskolerådet (UHR), noe

² Jf. SSBs oversikt «Studenter i universitets- og høyskoleutdanning», oppdatert 27. mars 2025, <https://www.ssb.no/utdanning/hoyere-utdanning/statistikk/studenter-i-universitets-og-hogskoleutdanning>.

som fordrer institusjonsakkreditering, flere av institusjonene rapporterer ikke til Database for statistikk om høyere utdanning (DBH), og tematiseres i liten grad i HK-dir sin årlige *Tilstandsrapport for høyere utdanning*. Få mottar statstilskudd fra KD og har heller ingen utviklingsavtale med KD. Dermed har denne gruppen av institusjoner få møtepunkter med departementet. Enkelte av høyskolene deltar riktignok i Studiebarometeret, og deres studenter leverer svardata, men med svært små studentkull blir gjerne både signifikansen og synligheten begrenset. Høyskolenes utfordringer og sektorbidrag diskuteres lite utenfor deres eget nedslagsfelt. Vi ønsker derfor å bidra til at kunnskapen om denne delen av sektoren økes, både hos departementet, men også i sektoren ellers.

For det andre ønsker vi å få frem kunnskap som kan støtte opp om utviklingsperspektivet i neste runde med periodisk oppfølging³, herunder utvikling av kvalitetsarbeidet ved høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet. Da vi i runde tre har sett systematiske utfordringer i kvalitetsarbeidet ved denne gruppen institusjoner, håper vi at kunnskapsgrunnlaget fra den tematiske analysen vil inspirere og gi innspill både til utviklingen ved de aktuelle høyskolene og til NOKUTs periodiske oppfølging. Vi håper også at den tematiske analysen kan utgjøre bakgrunnsmateriale både for sakkyndige komiteer og saksbehandlere, og beslutningsgrunnlag for høyskolene.

1.2 Om vår bruk av tematisk analyse

I en kvalitativ forskningskontekst benyttes begrepet «tematisk analyse» om en induktiv/abduktiv fremgangsmåte for å identifisere mulige, og i utgangspunktet ukjente, temaer i tekstlige datakilder, ved å kode termer, finne mønstre mellom kodete termer og vurdere semantiske sammenhenger i en trinnvis modell. Metoden ble utviklet i psykologisk forskning (Braun & Clarke, 2006; Clarke & Braun, 2017), men inngår etter hvert som en standardtilnærming i den kvalitative metodeporteføljen for analyse av meningsbærende kilder, på tvers av fagområder (Squires, 2023).

Til tross for begrepssammenfall mellom metode og sjanger, og også i denne rapporten en kvalitativ tilnærming, har vi i vår tematiske analyse både før og under analyseprosessen hatt begrunnede ideer om hvilke temaer vi skal belyse. Dette blant annet fordi vi kjenner datagrunnlaget og forholdene det dokumenterer. Metoden til Braun og Clarke (2006) og andre i samme tradisjon blir derfor overflødig.

The Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area 2015 (ESG), det europeiske rammeverket for kvalitetssikring og -utvikling som ligger til grunn for norsk lovgivning, gir i standarden «3.4. Thematic analysis» ingen definisjon av begrepet, og heller ingen metodiske pekepinner, men nøyer seg med å slå fast hensikten med tematiske analyser: «Agencies should regularly publish reports that describe and analyse the general findings of their external quality assurance activities. [...] A thorough and careful analysis of this information will show developments, trends and areas of good practice or persistent difficulty» (ENQA et al. 2015, s. 23).

³ Jf. NOKUT (2024a, 2024b).

Derfor har vi fulgt NOKUTs tidligere fremgangsmåte⁴ og ENQAs praksis i Homan og Almirall (2023), altså en prosess med å nærlese kildegrunnet ut fra gitt forforståelse og gitte premisser. Tilnærmingen i denne tematiske analysen, dokumentanalyse, er kvalitativ, med hensikt om å belyse problemformuleringen så godt som mulig.

Den kvalitative tilnærmingen har dels sammenheng med datagrunnet, som er de sakkyndiges (inter)subjektive vurderinger og tolkninger av skriftlig dokumentasjon og informasjon fra institusjonsbesøkene, nedfelt i tilsynsrapportene. Noen deler av teksten er formalisert, slik som konklusjonene for hvert krav. Også løpende tekst i vurderingen av hvert krav omfatter standardiserte problemstillinger for de sakkyndige å undersøke, på grunnlag av det enkelte kravet og regelverket som ligger til grunn, av veiledning og skriftlige veiledere, og av hjelpespørsmål i ulike maler for arbeidet.

Ikke desto mindre er det handlingsrom for variasjoner mellom de sakkyndiges rapporter hva angår hvilke problemstillinger som er fremhevet, hvor mye og hvordan, og med hvilken detaljering. Her kommer de ulike komiteenes stemmer frem i materialet. Vurderingens argumenter og vektning har også sammenheng med dokumentasjonen og institusjonsbesøket ved den enkelte høyskole.

Utgangspunktet er altså mange sakkyndiges faglige vurderinger av tilsendt dokumentasjon og deres tolkninger av denne dokumentasjonen, som vi i vår analyse må tolke for å få et overgripende bilde av (de sakkyndiges bilde av) de 16 høyskolenes systematiske kvalitetsarbeid.

Som det følger av problemformuleringen, har vi også lest de sakkyndiges rapporter og identifisert hva som har vært de to-tre største utfordringene i kvalitetsarbeidet til høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet, både faktisk og sammenlignet med resten av tredje runde med periodisk oppfølging. Deler av rapportgjennomgangen har resultert i oversettelse av vurderinger i fritekst til tabellform. Her har vi videre undersøkt de sakkyndiges vurderinger og argumentasjon om de manglene som systematisk preger mange av disse høyskolenes kvalitetsarbeid. Slik som også går frem av problemformuleringen, har vi prøvd å finne interne og eksterne årsaker til de systematiske manglene. Vi har i dette arbeidet også prøvd å se helheten ved hver institusjon (for eksempel sammenheng med andre mangler) og for alle tilsynene i runde tre som helhet. Vi har også lest de sakkyndiges og institusjonenes evalueringer, som er gjennomført i etterkant av hvert enkelt tilsyn, for å se om de tilfører noe.

Både gyldighet (validitet) og pålitelighet (reliabilitet) er styrket ved bruk av en intern referansegruppe av fire erfarne NOKUT-saksbehandlere, som har vurdert både datagrunnet, metoden og tolkningene i den tematiske analysen, samt gitt tilbakemeldinger på utkast til rapport.

⁴ Jf. Kvalitetsoppsummeringer – høyere utdanning: <https://www.nokut.no/publikasjoner-og-kunnskap/kvalitetsoppsummeringer--hoyere-utdanning/>.

2 Kjennetegn ved caseutvalget

2.1 Høgskolene uten selvakkrediteringsmyndighet

De 16 høgskolene i denne gruppen av institusjoner karakteriseres av at de

- er private, med kun ett offentlig unntak av Kriminalomsorgens høgskole og utdanningssenter KRUS
- jevnt over er svært små, både når det gjelder antall studenter, antall ansatte og antall studietilbud
- med drøyt fem tusen studenter og i underkant av fire hundre ansatte utgjør de en svært liten andel av sektorens mer enn 314 000 studenter⁵ og nesten 74 000 ansatte, samtidig som de utgjør en tredjedel av sektorens 48 institusjoner
- er faglig spisset mot en bestemt bransje, alternativt ett eller få avgrensede fagfelt, som også går frem av de fleste høgskolenes navn

⁵ Jf. SSBs oversikt «Studenter i universitets- og høgskoleutdanning», oppdatert 27. mars 2025, hvor antall studenter oppgis å være 314.277: <https://www.ssb.no/utdanning/hoyere-utdanning/statistikk/student-i-universitets-og-hogskoleutdanning>.

Tabell 2. Nøkkeltall og eierform hentet fra tilsynsrapportene og fra institusjonenes nettsteder

Institusjon	Eierform	Antall akkrediterte bachelor- og/eller masterprogram *	Andre akkrediterte studietilbud, PPU, årsenhet, videreutdanning, «moduler», e.l.	Studenter	Ansatte**
Atlantis Medisinske Høgskole	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	2	5	160	4,5
Bergen Arkitekthøgskole	Privat, stiftelse, statstilskudd KD	1	0	165	21
Høgskulen for grøn utvikling	Privat, stiftelse, statstilskudd KD	1	6***	30	5
Høyskolen Barratt Due	Privat, stiftelse, statstilskudd KD	1	2	60	11
Høyskolen for dansekunst	Privat, aksjeselskap, statstilskudd KD	1	0	10	3
Høyskolen for ledelse og teologi	Privat, aksjeselskap, Statstilskudd KD	2	10***	264	24
Høyskolen for yrkesfag AS	Privat, aksjeselskap, fylkeskommunalt tilskudd	2	4	130	7
Kriminalomsorgens høgskole og utdanningssenter KRUS	Offentlig	1	6	374	69
Lillehammer Institute of Music Production and Industries	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	0	1	48	4
Noroff University College	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	5	28	580	34
Norsk barnebokinstitutt	Privat, stiftelse, driftsmidler Kulturdep.	1	2	57	14
Norsk Gestaltinstitutt Høyskole	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	0	2	230	5
NSKI Høyskole	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	4	1	179	29
Oslo Nye Høyskole	Privat, aksjeselskap, ikke statstilskudd	28	40***	2470	125
Skrivekunstakademiet	Privat, stiftelse, fylkeskommunalt tilskudd	0	1	12	2,5
Steinerhøyskolen	Privat, stiftelse, statstilskudd	5	1	302	23
	Totalt	54	108***	5071	381

* Noen høyskoler som fikk akkreditert studietilbud før 2017, tilbyr kun utdanninger som er kortere enn bachelorgrad. Det gjelder Lillehammer Institute of Music Production and Industries, Norsk Gestaltinstitutt Høyskole, Skrivekunstakademiet. Fra 2017 har NOKUT bare kunnet akkreditere studietilbud fra nye tilbydere dersom studietilbudet minst fører til en bachelorgrad, jf. universitets- og høyskoleloven § 3-3 første ledd.

** Ansatte omfatter både vitenskapelig og administrativt ansatte (heltidsekvivalenter).

*** De estimerte tallene er basert på et ufullstendig datagrunnlag.

2.2 Datagrunnlag: tilsynsrapporter fra runde tre

Primærkilden for den tematiske analysen er tilsynsrapportene fra tilsynene med kvalitetsarbeid ved de 16 høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet. I tabellen under vises kravene til institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid slik de fremkom av lov om universiteter og høyskoler (universitets- og høyskoleloven), forskrift om kvalitetssikring og kvalitetsutvikling i høyere utdanning og fagskoleutdanning (studiekvalitetsforskriften) og forskrift om tilsyn med utdanningskvaliteten i høyere utdanning (studietilsynsforskriften), og som har vært gjeldende i runde tre av NOKUTs periodiske oppfølging⁶.

Tabell 3. Oversikt over rettsgrunnlaget

Paragraf	Lovtekst	Rettskilde
§ 1-6	Universiteter og høyskoler skal ha et tilfredsstillende internt system for kvalitetssikring som skal sikre og videreutvikle kvaliteten i utdanningen. Studentevalueringer skal inngå i systemet for kvalitetssikring.	universitets- og høyskoleloven
§ 4-3 (5)	Institusjonens arbeid med læringsmiljøet skal dokumenteres og inngå som en del av institusjonens interne system for kvalitetssikring etter § 1-6.	universitets- og høyskoleloven
§ 2-1 (2)	Institusjonene skal gjennomføre periodiske evalueringer av studietilbudene sine. Representanter fra arbeids- eller samfunnsliv, studenter og eksterne sakkyndige som er relevante for studietilbudet, skal bidra i evalueringene. Evalueringresultatene skal være offentlige.	studiekvalitetsforskriften
§ 4-1 (1)	Institusjonens kvalitetsarbeid skal være forankret i en strategi og dekke alle vesentlige områder av betydning for kvaliteten på studentenes læringsutbytte.	studietilsynsforskriften
§ 4-1 (2)	Kvalitetsarbeidet skal være forankret i institusjonens styre og ledelse på alle nivåer. Institusjonen skal gjennom kvalitetsarbeidet bidra til å fremme en kvalitetskultur blant ansatte og studenter.	studietilsynsforskriften
§ 4-1 (3)	Institusjonen skal ha ordninger for systematisk å kontrollere at alle studietilbud tilfredsstillende kravene i forskrift om kvalitetssikring og kvalitetsutvikling i høyere utdanning og fagskoleutdanning § 3-1 til § 3-3 og kapittel 2 i denne forskrift.	studietilsynsforskriften
§ 4-1 (4)	Institusjonen skal systematisk innhente informasjon fra relevante kilder for å kunne vurdere kvaliteten i alle studietilbud.	studietilsynsforskriften
§ 4-1 (5)	Kunnskap fra kvalitetsarbeidet skal brukes til å utvikle kvaliteten i studietilbudene og avdekke eventuelt sviktende kvalitet. Sviktende kvalitet skal rettes opp innen rimelig tid.	studietilsynsforskriften
§ 4-1 (6)	Resultater fra kvalitetsarbeidet skal inngå i kunnskapsgrunnlaget ved vurdering og strategisk utvikling av institusjonens samlede studieportefølje.	studietilsynsforskriften

⁶ Kunnskapsdepartementet startet høsten 2024 en gjennomgang av kravene til akkreditering av studietilbud og resterende krav i studiekvalitets- og studietilsynsforskriftene. Kravene inngår siden 1. august 2025 i universitets- og høyskoleforskriften.

Etter en innledende deskriptiv del om institusjonen, dens studietilbud og kvalitetssystem, består tilsynsrapportenes hoveddel av de sakkyndiges vurderinger av og konklusjon for hver bestemmelse. Deretter følger de sakkyndiges helhetlige konklusjon med kommentarer, ev. krav til oppretting av mangler, samt anbefalinger til videreutvikling av institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid. Etter vedtak i NOKUTs styre blir alle tilsynsrapportene publisert på NOKUTs hjemmeside.⁷ Alt innhold i rapportene er dermed allerede offentlig kjent og tilgjengelig.

Tilsynsrapportene konkluderer enten med «enkelte mangler», «vesentlige mangler» eller «tilfredsstillende» kvalitetsarbeid, avhengig av oppfyllelse av lov- og forskriftskrav. Enkelte eller vesentlige mangler krever en opprettingsprosess på inntil ett år, en ny sakkyndig vurdering og et nytt styrevedtak. I løpet av arbeidet med denne tematiske analysen har noen av høyskolene rukket å få et nytt vedtak om kvalitetsarbeidet etter en periode med oppretting. Det som utgjør datagrunnlaget her, er imidlertid tilsynsrapportene som lå til grunn for det første vedtaket i NOKUTs styre.

3 Resultater

3.1 Hva gir tilsynsrapportene om høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet uttrykk for?

NOKUTs tredje runde med periodisk oppfølging av høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet har gitt et tydelig bilde av kvalitetssystemene og det systematiske kvalitetsarbeidet i denne delen av sektoren. Oppfølgingen omfattet de 16 høyskolene og resulterte i vedtak fra NOKUTs styre om hvorvidt institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid oppfylte de fastsatte kravene. Flere av høyskolene har i etterkant rettet opp mangler og fått nye vedtak med konklusjon om tilfredsstillende kvalitetsarbeid.

Tabell 4 nedenfor gir en oversikt over vurderingene som ble gjort i det første styrevedtaket for hver institusjon. Den viser om de enkelte kravene til kvalitetssystem og kvalitetsarbeid ble vurdert som oppfylt eller ikke, samt den samlede konklusjonen. Samlet sett illustrerer dette noen tydelige og systematiske trekk ved kvalitetsarbeidet i denne delen av institusjonslandskapet.

⁷ Jf. Akkreditering og tilsyn – høgare utdanning: <https://www.nokut.no/publikasjoner-og-kunnskap/akkreditering-og-tilsyn--hoyere-utdanning/>.

Tabell 4. Resultatene (første vedtak) av tilsynet ved høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet

Institusjon	§ 1-6	§ 4-3 (5)	§ 2-1 (2)	§ 4-1 (1)	§ 4-1 (2)	§ 4-1 (3)	§ 4-1 (4)	§ 4-1 (5)	§ 4-1 (6)	Konklusjon
Atlantis Medisinske Høgskole	ja	ja	nei	ja	ja	nei	nei	nei	ja	enkelte mangler
Bergen Arkitekthøgskole	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Høgskulen for grøn utvikling	ja	nei	nei	nei	ja	nei	nei	ja	ja	vesentlige mangler
Høyskolen Barratt Due	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	nei	ja	enkelte mangler
Høyskolen for dansekunst	ja	ja	nei	nei	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Høyskolen for ledelse og teologi	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Høyskolen for yrkesfag	ja	ja	nei	nei	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Kriminalomsorgens høgskole og utdanningscenter KRUS	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Lillehammer Institute of Music Production and Industries	ja	ja	nei	nei	nei	nei	nei	nei	ja	vesentlige mangler
Noroff University College	ja	nei	ja	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Norsk barnebokinstitutt	ja	ja	nei	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Norsk Gestaltinstitutt Høyskole	ja	nei	ja	ja	ja	nei	nei	nei	ja	enkelte mangler
NSKI Høyskole	ja	nei	nei	nei	nei	nei	nei	nei	ja	vesentlige mangler
Oslo Nye Høyskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Skrivekunstakademiet	ja	ja	nei	nei	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Steinerhøyskolen	ja	ja	nei	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Antall mangler (44 av 144)	0	4	9	6	2	13	5	5	0	

Blant de 16 høyskolene hadde 13 enten enkelte eller vesentlige mangler. Samtlige av disse 13 oppfylte ikke kravet om ordninger for systematisk kontroll med at studietilbudene til enhver tid oppfyller kravene til akkreditering. Dette er den mest utbredte mangelen.

Den nest vanligste mangelen gjaldt institusjonenes gjennomføring av periodiske evalueringer av studietilbudene. Ved ni av de 16 høyskolene var dette kravet ikke oppfylt, enten fordi de manglet rutiner for slike evalueringer, eller fordi eksisterende rutiner ikke var tilstrekkelig gjennomført i praksis.

Det er et tydelig sammenfall mellom de to nevnte manglene: Ved samtlige høyskoler hvor kravene om periodiske evalueringer ikke var oppfylt, var heller ikke kravet om systematisk kontroll med studietilbudene oppfylt.

Den tredje vanligste mangelen gjaldt strategisk forankring av kvalitetsarbeidet og valg av kvalitetsområder eller andre retningsgivende indikatorer for kvalitetsarbeidet. Ved seks av de 16 høyskolene var dette kravet ikke oppfylt. I motsetning til de to foregående kravene, som handler om den løpende oppfølgingen av kvalitet i studieprogrammene, gjelder dette kravet institusjonens overordnede mål, retning og prioriteringer i kvalitetsarbeidet. Det er verdt å merke seg at alle de seks høyskolene som ikke oppfylte dette strategikravet, også hadde mangler knyttet til både systematisk kontroll og periodiske evalueringer.

Av de 16 høyskolene hadde ti enkelte mangler i det systematiske kvalitetsarbeidet, og tre hadde vesentlige mangler.⁸ Tolv av dem hadde minst to mangler. Til sammen ble det avdekket 44 mangler knyttet til totalt 144 krav, noe som gir en samlet mangelandel på 30,6 prosent. Kun tre høyskoler hadde tilfredsstillende kvalitetsarbeid uten mangler.

Oppsummert viser tilsynsrapportene at små, private høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet hadde en høy andel mangler, særlig knyttet til de mer studienære kravene om periodiske evalueringer og systematisk kontroll. Det er også et tydelig mønster at disse manglene korrelerer med svak strategisk forankring av kvalitetsarbeidet.

3.2 Noen mønstre i de sakkyndiges vurderinger: studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) om periodiske evalueringer

Kravet om at institusjonene periodisk skal evaluere alle studietilbud, ble innført av KD i 2016, som en del av kravene til kvalitetsarbeid i studiekvalitetsforskriften. Formålet med evalueringene er at de skal bidra til å vedlikeholde og utvikle kvaliteten i studietilbudet (Kunnskapsdepartementet, 2016)⁹.

Ifølge kravet skal institusjonene gjennomføre periodiske evalueringer av studietilbudene sine. Representanter fra arbeids- eller samfunnsliv, studenter og eksterne sakkyndige som er relevante for studietilbudet, skal bidra i evalueringene. Evalueringsresultatene skal være offentlige.

Under dette kravet vurderer de sakkyndige om institusjonene har prosessbeskrivelser for gjennomføring av periodisk evaluering, og om beskrivelsene inneholder informasjon om hva evalueringen skal evaluere, hvem som deltar i evalueringene, hvor ofte et studietilbud skal evalueres, og om evalueringsresultatene er offentlig tilgjengelige. Videre vurderer komiteen om institusjonen har gjennomført periodiske evalueringer, og om den har fulgt egne beskrivelser og planer i den faktiske gjennomføringen.

Av tabell 5 fremgår de sakkyndiges begrunnelser for at kravene i studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) om periodisk evaluering ikke er oppfylt for ni av de 16 høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet.

⁸ Ved «enkelte mangler» får institusjonen tre til tolv måneders opprettingsfrist, ved «vesentlige mangler» tolv.

⁹ «Institusjonene skal gjennomføre periodiske evalueringer av alle studietilbud. Kravet gjelder dermed programstudier (gradsgivende studier), årsheter, videreutdanninger og emner som ikke inngår i programstudier. Hvor ofte slike evalueringer bør gjennomføres, er avhengig av hva som kreves for å vedlikeholde og utvikle kvaliteten i studietilbudet» (Kunnskapsdepartementet, 2016, s. 2).

Tabell 5. De sakkyndiges begrunnelser for at kravene i studietilsynsforordningen § 2-1 (2) om periodisk evaluering ikke er oppfylt

Institusjon	Rutinebeskrivelser detaljering, milepæler, frekvens, m.m.	Evaluering av alle studietilbud gjennomført	Rollefordeling uten overlapp av roller (f.eks. bestiller og utfører)	Hvilke representantgrupper mangler?	Evalueringsresultatene dokumentert offentlige og tilgjengelige
Atlantis Medisinske Høgskole	tilfredsstillende	mangelfull	Ikke oppgitt	Ikke oppgitt	mangelfull
Høgskulen for grøn utvikling	mangelfull	mangelfull	mangelfull	studenter	Ikke oppgitt
Høyskolen for dansekunst	mangelfull	mangelfull	Ikke oppgitt	arbeids- og samfunnsliv, eksterne sakkyndige og studenter	mangelfull
Høyskolen for yrkesfag	mangelfull	mangelfull	Ikke oppgitt	eksterne sakkyndige	Ikke oppgitt
Lillehammer Institute of Music Production and Industries	mangelfull	mangelfull	mangelfull	eksterne sakkyndige	Ikke oppgitt
Norsk barnebokinstitut	mangelfull	mangelfull	mangelfull	eksterne sakkyndige, studenter	Ikke oppgitt
NSKI Høyskole	mangelfull	mangelfull	mangelfull	arbeids- og samfunnsliv, eksterne sakkyndige	mangelfull
Skrivekunstakademiet	mangelfull	mangelfull	Ikke oppgitt	eksterne sakkyndige	mangelfull
Steinerhøyskolen	mangelfull	mangelfull	Ikke oppgitt	arbeids- og samfunnsliv, studenter	mangelfull
Antall	Tilfredsstillende=1, mangelfull=8	mangelfull=9	mangelfull=4	arbeids- og samfunnsliv=3 eksterne sakkyndige=6 studenter=4,	mangelfull=5

Her ser vi at med ett unntak har samtlige høyskoler mangelfulle beskrivelser av rutiner og prosedyrer for planlegging, gjennomføring og oppfølging av periodisk evaluering av studietilbudene. Noen tilsynsrapporter viser at periodisk evaluering brukes til kontroll av om institusjonen oppfyller akkrediteringskravene (dvs. systematisk kontroll). Andre viser til uklare eller mangelfulle rutinebeskrivelser. Det synes tvetydig for høyskolene hva evalueringens hensikt er, dvs. kontroll, utvikling eller begge deler.

I tillegg ser vi at ingen av disse ni høyskolene har gjennomført periodisk evaluering av sine studietilbud. I noen tilfeller har en høyskole gjennomført periodisk evaluering av enkelte deler av studieporteføljen, men ikke hele, og siden beskrivelsen av prosessen i utgangspunktet er mangelfull, har også gjennomføringen blitt mangelfull.

Høyskolene er gjennomgående små, og det er mange roller som skal fylles. Ett eksempel på utfordringen ved å være en liten høyskole er at samme person må ivareta flere roller: Det forekommer at rutinebeskrivelsen gir rektor ansvar for å opprette evalueringskomiteen, for å være bestiller av evalueringen, for å delta i evalueringskomiteen og for (for eksempel som styremedlem) å være mottaker av evalueringsrapporten.

Mangelfulle beskrivelser av rutiner og prosedyrer for periodisk evaluering (inkludert uklart formål med evalueringen) innebærer blant annet at flere av høyskolene ikke oppfyller kravet om at «[r]epresentanter fra arbeids- eller samfunnsliv, studenter og eksterne sakkyndige som er relevante for studietilbudet, skal bidra i evalueringene». Flere mangler studentperspektivet eller representanter for arbeids- eller samfunnslivet, og noen mangler perspektivet fra eksterne sakkyndige som er relevante for studietilbudet, det vil si fagfeller fra andre institusjoner og/eller studietilbud.

For flere høyskoler savner de sakkyndige en plan for hvordan institusjonene skal bruke resultatene fra gjennomførte eller fremtidige evalueringer, og hvordan de skal sikre at resultatene er offentlig tilgjengelige. Resultatene trenger ikke nødvendigvis å legges ut på høyskolens nettsider, men må være tilgjengelige på forespørsel. Offentlig tilgjengelige evalueringsresultater dreier seg om transparens og å legge til rette for erfaringsdeling og læring på tvers av studietilbud og institusjoner.

3.3 Noen mønstre i de sakkyndiges vurderinger: studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll

Kravet i studietilsynsforskriften § 4-1 (3) handler om at institusjonene skal ha ordninger for systematisk å kontrollere at alle studietilbud til enhver tid tilfredsstiller kravene til akkreditering i studiekvalitetsforskriften § 3-1 til § 3-3 og studietilsynsforskriften kapittel 2.¹⁰ Disse kravene omfatter blant annet forutsetninger for akkreditering, krav til studietilbudets utforming og omfang samt krav til kompetanse og sammensetning av det fagmiljøet som er tilknyttet studietilbudet. I tillegg finnes det utfyllende akkrediteringskrav for studietilbud på master- og ph.d.-nivå, for alle gradsgivende studietilbud og for fellesgrader.

Kravet er grunnleggende fordi det omfatter institusjonenes ansvar for å forvalte, drifte og videreutvikle sine studietilbud i tråd med gjeldende forskriftskrav. Systematisk kontroll utgjør derfor en kjerne i det utviklingsorienterte kvalitetsarbeidet og retter seg direkte mot både innhold og kvalitet i studietilbudene.

¹⁰ Dette kravet er nå videreført i universitets- og høyskoleforskriften § 1-8 (5).

Tabell 6 viser de sakkyndiges begrunnelser for at kravene i studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll ikke er oppfylt for 13 av de 16 høyskolene.

Tabell 6. De sakkyndiges begrunnelser for at kravene i studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll ikke er oppfylt

Institusjon	Rutinebeskrivelser for kontroll med eksisterende studietilbud	Rutinebeskrivelser for å opprette nye studietilbud *	Gjennomført systematisk kontroll av alle studietilbud	Akkrediteringskrav som dokumentasjonen ikke dekker
Atlantis Medisinske Høgskole	mangelfull	tilfredsstillende	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-2, § 2-3
Bergen Arkitekt-høgskole	mangelfull	tilfredsstillende	mangelfull	
Høgskulen for grøn utvikling	mangelfull	mangelfull	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-3 (2)
Høyskolen Barratt Due	mangelfull	ikke oppgitt	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-2 (5), § 2-2 (6), § 2-3 (2)
Høyskolen for danse-kunst	mangelfull	ikke oppgitt	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-2 (5), § 2-2 (6), § 2-2 (7), § 2-3 (2)
Høyskolen for yrkes-fag	mangelfull	mangelfull	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-3
Lillehammer Institute of Music Production and Industries	mangelfull	mangelfull	mangelfull	
Noroff University College	mangelfull	tilfredsstillende	mangelfull	
Norsk barnebok-institutt	mangelfull	tilfredsstillende	mangelfull	
Norsk Gestaltinstitutt Høyskole	mangelfull	ikke oppgitt	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-3
NSKI Høyskole	mangelfull	tilfredsstillende	mangelfull	studietilsynsforskriften § 2-3 (1), § 2-3 (2)
Skrivekunstakademiet	mangelfull	ikke oppgitt	mangelfull	
Steinerhøyskolen	mangelfull	mangelfull	mangelfull	
Antall	mangelfull = (13)	tilfredsstillende = (6) mangelfull = (5)	mangelfull = (13)	

* Mangel på rutiner for å opprette nye studietilbud har ikke fått så stor vekt i vurderingene av kvalitetsarbeidet til disse institusjonene, siden de uansett må søke NOKUT om akkreditering. Vi anbefaler allikevel slike ordninger med tanke på mulige framtidige søknader om institusjonsakkreditering.

Det varierer en del hvor grundig/dypt vurderingene av dette kravet blir beskrevet i rapportene. Ett eksempel på variasjon er i hvilken grad rapportene eksplisitt nevner hvorvidt *alle* de enkelte krav til akkreditering av studietilbud er dekket gjennom høyskolenes rutiner for, og eventuelle gjennomføring av, systematisk kontroll.

Et annet eksempel er at noen rapporter som påviser mangler i gjennomføring av systematisk kontroll, nevner hvilke akkrediteringskrav som ikke er kontrollert, mens andre rapporter ikke omtaler dette eksplisitt, sannsynligvis med en underliggende forutsetning om at dersom kontrollen er mangelfullt gjennomført, så innebærer det også at kravene til akkreditering ikke er kontrollert. Det kan imidlertid hevdes at det er en viss forskjell mellom at en rutinebeskrivelse er mangelfull, og at rutinebeskrivelsen i seg selv er fullstendig, men at kontrollen likevel ikke er blitt gjennomført i tråd med rutinebeskrivelsen. Denne forskjellen er ikke nødvendigvis alltid like tydelig i vurderingene.

Det er et tydelig mønster at alle høyskolene i denne gruppen enten har mangelfulle beskrivelser av rutiner for systematisk kontroll, manglende gjennomføring av kontrollen eller begge deler – og for de aller fleste gjelder det siste.

Totalt hadde 11 av de 13 høyskolene som ikke oppfylte kravet, eksplisitt mangelfulle beskrivelser av rutiner for systematisk kontroll, og 10 av 13 hadde manglende gjennomføring av kontrollen. Dette omfatter både tilfeller hvor kontrollen ikke er gjennomført i det hele tatt, og tilfeller hvor den ikke har vært gjennomført på en systematisk måte.

I de få tilfellene der mangel på kontroll av enkelte krav til studietilbud er eksplisitt nevnt i tilsynsrapportene, gjelder dette hovedsakelig forhold som undervisnings-, lærings- og vurderingsformer, kobling til forskning og/eller kunstnerisk utviklingsarbeid samt internasjonalisering. En mulig forklaring på at dette sjelden er omtalt, er at de samme høyskolene ofte mangler både rutinebeskrivelser og faktisk gjennomføring, og at det dermed har fremstått som mindre relevant å vurdere de enkelte kravene i detalj.

Tilsvarende, i de få tilfellene hvor mangel på kontroll av krav knyttet til fagmiljø er omtalt, gjelder dette særlig fagmiljøets størrelse og dets utdanningsfaglige kompetanse.

4 Diskusjon

4.1 Systematisk kvalitetsarbeid ved små høyskoler: formelle krav og praktisk virkelighet

NOKUT følger periodisk opp alle institusjoner som tilbyr høyere utdanning i Norge. I den tredje runden ble oppfølgingen gjennomført som tilsyn med institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid, og i denne rapporten er oppmerksomheten rettet mot kvalitetsarbeidet ved høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet.

Begrepet «kvalitetsarbeid» er relativt nytt i konteksten av norsk høyere utdanning. På forskningssiden har særlig det NFR-finansierte prosjektet *Quality of Norwegian Higher Education: Pathways, Practices and Performances* (2014–2018) bidratt til å utvikle og etablere begrepet. Her defineres kvalitetsarbeid som «activities and practices within higher education institutions that address the quality of its educational provision» (Elken & Stensaker, 2018, s. 2), og videre heter det at «quality work represents a concept that could link the organisational and pedagogical dimensions of quality» (Elken & Stensaker, 2020, s. 2).

Dette uttrykker en bred forståelse av kvalitetsarbeid, som involverer mange ulike aktører (ledelse, undervisere, teknisk-administrativt ansatte), ulike logikker (jf. Lackner, 2024) og tidsdimensjoner (jf. Vettori, 2023). Kvalitetsarbeid spenner her fra det formelle til det uformelle og forstås som et komplekst samspill. Hos Elken og Stensaker (2020) brukes begrepet til å belyse hvordan organisatoriske, administrative og pedagogiske praksiser virker sammen i en prosessuell sammenheng.

Begrepet kvalitetsarbeid ble introdusert i det norske regelverket allerede i 2016. Dette skjedde da KD endret sin studiekvalitetsforskrift. I høringen av forskriften var det flere høringsinstanser som omtalte behovet for en tydeligere definisjon av begreper, herunder også «kvalitetsarbeid». De var opptatt av at «kvalitetsarbeid» måtte presiseres slik at det ble forutsigbart hva som omfattes av begrepet og hva slags kvalitetsarbeid NOKUT skulle føre tilsyn med. I rundskrivet som KD publiserte i 2016, står følgende definisjon: «Kvalitetsarbeid forstås i denne forskrift som institusjonens systematiske arbeid for å sikre og utvikle kvaliteten i egne studietilbud gjennom et system for kvalitetssikring» (Kunnskapsdepartementet, 2016, s. 2). Begrepet omfatter særlig en prosessuell dimensjon, i og med at kvalitetsarbeidet skal være systematisk, med et kontinuerlig fokus på å sikre og utvikle kvaliteten.

Definisjonen av kvalitetsarbeid i regelverket og et behov for å gjennomføre målrettede og ressurseffektive tilsyn har ført til at NOKUT i tilsynet har vektlagt kvalitetsarbeidet slik det fremstår gjennom kvalitetssystemet og den dokumenterte bruken av det. Det innebærer at tilsynet har gjort bruk av en smalere forståelse av begrepet – den systematiske,

dokumenterbare og formelle delen av begrepet – enn den som Elken og Stensaker (2018, 2020) presenterer.

De aller minste institusjonene preges ofte av flat organisasjonsstruktur, høy grad av uformell praksis og et begrenset antall ansatte og studenter. Tilsynene har vist at disse høyskolene har hatt særskilte utfordringer med å tilfredsstillende kravene i regelverket som legger mest vekt på det å dokumentere systematikk og rutiner rundt kvalitetssikring og utvikling av studietilbudene. I flere tilfeller påpeker de sakkyndige at kvalitetssystemene fremstår som uforholdsmessig omfattende, med et stort antall roller og funksjoner som det er få personer tilgjengelige til å fylle, og som derfor ikke er godt tilpasset institusjonenes størrelse. Det synes også ofte å være en betydelig avstand mellom den strategiske retningen som uttrykkes, for eksempel gjennom institusjonenes definerte kvalitetsområder, og det faktiske kvalitetsarbeidet som utøves.

I denne tematiske analysen er vi særlig opptatt av kravene i studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) om periodisk evaluering og studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll, fordi de reiser spesielle utfordringer for små høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet. For å tydeliggjøre hvordan disse utfordringene er felles for gruppen av små institusjoner, vil vi kort sette dem i relieff mot institusjoner med bredere akkrediteringsfullmakter.

4.2 Forskjeller i kvalitetsarbeidet mellom høyskoler med og uten selvakkrediteringsmyndighet

I kontrast til funnene i tabell 3, som gjelder høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet, viser tabellen i vedlegg 1 resultatene fra tilsynene gjennomført ved de 32 institusjonene med selvakkrediteringsmyndighet. Her går følgende frem:

- Totalt 10 av de 32 institusjonene med selvakkrediteringsmyndighet hadde enten enkelte (syv institusjoner) eller vesentlige (tre institusjoner) mangler. De resterende 22 institusjonene hadde tilfredsstillende kvalitetsarbeid.
- Totalt ble det identifisert 28 mangler fordelt på 288 vurderte krav, noe som utgjør en mangelprosent på 10.
- Tre av institusjonene sto for en stor andel av manglene. Blant de øvrige med mangler hadde de fleste kun mangler i ett eller to krav.
- Også blant disse institusjonene er det kravet i studietilsynsforskriften § 4-1 (3) om systematisk kontroll med krav til akkreditering av studietilbud som hyppigst ikke er oppfylt – dette forekom i seks tilfeller.
- Kravet i studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) om periodiske evalueringer ble kun vurdert som ikke oppfylt i to tilfeller, og det er ingen systematisk sammenheng mellom manglende oppfyllelse av dette kravet og manglende oppfyllelse av § 4-1 (3).¹¹

¹¹ Flere av de institusjonene som oppfylte kravet til periodisk evaluering, hadde rukket å få gjennomført kun få evalueringer ved tilsynstidspunktet. Kravet var nylig innført, og institusjonene kunne vise til begrenset, men tilstrekkelig praksis for å oppfylle minimumskravene.

- Med unntak av tre institusjoner hadde de institusjonene med selvakkrediteringsmyndighet betydelig færre mangler sammenlignet med høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet.

Tilsynsrapportene viser at de institusjonene med selvakkrediteringsmyndighet samlet sett hadde en langt lavere andel mangler (10 prosent) enn høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet (30,6 prosent). I tillegg er det ingen tydelig korrelasjon mellom kravene i studiekvalitetsforskriften § 2-1 (2) og studietilsynsforskriften § 4-1 (3), noe som indikerer fravær av systematiske mønstre i de relativt få manglene som ble avdekket.

Disse observasjonene er nevnt for å illustrere at høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet står i en særstilling i sitt kvalitetsarbeid, relativt til de øvrige 32 institusjonene i tredje runde med periodisk oppfølging. I den forbindelse korrelerer manglende selvakkrediteringsmyndighet ved de mindre høyskolene med mangler knyttet til §§ 2-1 (2) og 4-1 (3), som gjelder periodiske evalueringer og systematisk kontroll for å sikre at studietilbudene oppfyller gjeldende akkrediteringskrav. Selv om mange forhold spiller inn, korrelerer svakhetene i det systematiske kvalitetsarbeidet også med manglende strategisk forankring og valg av kvalitetsområder. Den tredje vanligste mangelen er organisatorisk modenhet og robusthet.

En mulig forklaring kan også være at kravene er lite kjent og/eller oppleves som lite relevante for mange av de mindre høyskolene, som ofte har få ansatte og mangler tilstrekkelig kompetanse i formelt kvalitetsarbeid. Høyskolene uten institusjonsakkreditering har i mange tilfeller en viss status innenfor sine egne fagområder eller bransjer. NOKUT erfarer at dette bidrar til å svekke motivasjonen for å etablere og vedlikeholde et systematisk arbeid med å sikre og videreutvikle kvaliteten og å dokumentere dette arbeidet. For at den eksterne kvalitetssikringen skal bidra til å styrke tilliten blant de små og bransjerettede høyskolene, må den oppleves som meningsfull og faglig forankret, og ikke først og fremst som et regulatorisk krav. Ikke desto mindre må disse høyskolene arbeide systematisk med kvaliteten for å få lov til å tilby høyere utdanning og for at samfunnet nasjonalt og internasjonalt skal kunne ha tillitt til kvaliteten på de utdanningene de tilbyr.

4.3 Utfordringer med å oppfylle krav om periodiske evalueringer

Ifølge tilsynsrapportene opplever mange av institusjonene uten selvakkrediteringsmyndighet usikkerhet knyttet til hva de periodiske evalueringene faktisk skal brukes til. Det finnes også store variasjoner i hvordan evalueringene gjennomføres i praksis. Enkelte institusjoner bruker dem primært som et verktøy for systematisk kontroll. Andre forsøker i større grad å utnytte dem som et utviklingsverktøy.

Periodiske evalueringer har potensial til å styrke utviklingsaspektet i kvalitetsarbeidet, nettopp fordi de retter seg direkte mot studietilbudene. Dette skjer gjennom tre sentrale mekanismer forankret i regelverket: fagfelleevaluering fra representanter ved tilsvarende

utdanninger ved andre institusjoner innen høyere utdanning, vurdering fra studenter og innspill fra arbeids- og samfunnsliv, som vurderer relevansen og aktualiteten i utdanningen.

Det viser seg at særlig institusjonene uten selvakkrediteringsmyndighet har betydelige utfordringer med å oppfylle kravene i § 2-1 (2) om periodiske evalueringer. En gjennomgående utfordring som blir trukket frem i tilsynsrapportene, er mangel på avsatt ressurs til dette arbeidet, i form av både ansatte, økonomiske midler og relevant kompetanse. Flere av høyskolene ser ut til å mangle en dypere forståelse av hva det innebærer å ha ansvar for kvalitetssikring av høyere utdanning, og hvordan dette ansvaret skal ivaretas i praksis. Små institusjoner er ofte sårbare, og de har begrenset kapasitet til å utvikle og følge opp systematiske prosesser med å sikre og utvikle kvaliteten i de studietilbudene de tilbyr.

En annen svakhet som kommer frem, er manglende involvering av relevante eksterne aktører. Mange av høyskolene har ikke etablert rutiner for å involvere eksterne i evalueringene. Det gjelder aktører både fra tilsvarende utdanninger (fagfeller) og fra arbeids- og samfunnslivet. Flere av høyskolene har bakgrunn som fagskole. Vi ser at det for disse høyskolene har vært særlig utfordrende å involvere eksterne fagpersoner med relevant erfaring fra tilsvarende utdanninger ved andre høyere utdanningsinstitusjoner. Slike fagfeller kan bidra med alternative perspektiver og faglig bredde, men involveringen har vært vanskelig på grunn av en manglende kultur for slik medvirkning. Andre mulige grunner kan være manglende nettverk med andre institusjoner som tilbyr høyere utdanning og en knapphet på eksterne fagfeller med relevant bakgrunn innen ofte smale fagområder.

Likevel ser det ut til at flere høyskoler anser det som tilstrekkelig å hente inn arbeidslivsperspektiver via timelærere eller deltidsansatte med tilknytning til bransjen. Argumentet synes å være at disse personene allerede representerer arbeidslivet, og at deres løpende tilbakemeldinger veier opp for manglende deltakelse i periodiske evalueringer. I tillegg blir studentenes tilfredshet ofte brukt som et mål på relevans og god kvalitet: Så lenge søkertallene holder seg og studentene er fornøyde, anses tilbudet som godt nok.

Både nåværende og tidligere studenter er viktige deltakere i periodiske evalueringer. Nåværende studenter har innsikt i hvordan det er å være student ved de aktuelle studietilbudene, både faglig og sosialt, mens tidligere studenter kan si noe om hvordan utdanningen har forberedt dem for videre studier eller arbeidsliv. Samtidig finnes det tegn til at enkelte høyskoler i denne gruppen, som jo også er kommersielle virksomheter, i noen grad betrakter studentene som «kunder», noe som kan føre til at studentenes tilfredshet alene blir brukt som indikator på kvalitetsnivået. Det mangler imidlertid ikke på studentevalueringer (snarere tvert imot), men disse brukes ofte som eneste kilde til vurdering av kvalitet, uten at de blir vurdert opp mot de formelle kravene til kvalitet, og uten at innspill fra andre kilder blir hentet inn i tilstrekkelig grad.

4.4 Utfordringer med å oppfylle krav om systematisk kontroll

En gjennomgående utfordring blant de minste institusjonene er mangelen på tilstrekkelig dokumenterte mekanismer for systematisk kontroll. Det er ofte uklart hvordan institusjonene faktisk vurderer og følger opp kvaliteten i sine studietilbud. Mange av institusjonene er små, sårbare organisasjoner med begrensede ressurser og svak intern kompetanse på kvalitetssikring.

En annen utfordring knytter seg til forståelsen av selve forskriftskravet. Ordlyden i § 4-1 (3) har vært oppfattet som uklar, spesielt formuleringen «denne forskrift». Noen institusjoner har tolket dette som en henvisning til studiekvalitetsforskriften, andre til studietilsynsforskriften. Dette har skapt forvirring om hvilke krav institusjonene faktisk skal kontrollere gjennom den systematiske kontrollen. Flere har ikke tatt innover seg at de har ansvar for at studietilbudene tilfredsstill minimumskravene for å kunne tilby høyere utdanning i form av en re-akkreditering av studietilbudene, og at det ikke er tilstrekkelig å beholde læringsutbyttebeskrivelsene uendret og dermed unngå å melde endringer til NOKUT.

Det er også uklart for mange institusjoner at systematisk kontroll skal bygge på reelle faglige vurderinger. Det er for eksempel ikke tilstrekkelig å kun «krysse av» i en sjekkliste. Det må foreligge dokumenterte vurderinger som viser at studietilbudene faktisk blir fulgt opp med tanke på utvikling og kvalitet.

I tilsynene ser vi ofte et administrativt fokus på fagmiljø motivert av kapasitets- og ressursplanlegging, særlig knyttet til personalbehov, mens andre sentrale pedagogisk-faglige elementer i studietilsynsforskriftens kapittel 2, slik som krav til undervisningens kobling til forskning og/eller kunstnerisk utviklingsarbeid, studentaktive læringsformer og utdanningsfaglig kompetanse, derimot får liten oppmerksomhet. Dette er særlig bekymringsfullt, fordi svakheter innenfor disse områdene har direkte betydning for kvaliteten i studietilbudene.

Igjen kan en del av utfordringen spores tilbake til institusjonenes historikk. Flere har tradisjonelt hatt sterk bransjetilknytning. Dette har styrket praksisorienteringen, men har samtidig bidratt til at forskning og/eller kunstnerisk utviklingsarbeid i enkelte tilfeller har fått mindre oppmerksomhet, som følge av manglende prioritering.

Et annet mulig forbedringspunkt er selve systematikken i hvordan institusjonene gjennomgår og tolker forskriftenes krav til akkreditering av studietilbud. I flere tilfeller viser tilsynsrapportene at det er behov for bedre intern struktur og mer eksplisitte rutiner for hvordan kravene skal vurderes og dokumenteres.

5 Konklusjon og anbefalinger

Denne analysen har tatt utgangspunkt i to sentrale spørsmål:

- 1) Hva har vært de største utfordringene i kvalitetsarbeidet ved høyskoler med akkrediterte studietilbud og uten selvakkrediteringsmyndighet, sammenlignet med øvrige institusjoner i tredje runde med NOKUTs periodiske oppfølging?
- 2) Hva er årsakene til utfordringene? Hvilke eksterne eller interne rammebetingelser har hatt innvirkning?

5.1 Konklusjon

Funnene viser at disse høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet i langt større grad har hatt utfordringer med å oppfylle sentrale krav til kvalitetsarbeid i det nasjonale regelverket. De største utfordringene er knyttet til to bestemmelser: kravet om periodiske evalueringer av alle studietilbud og kravet om systematisk kontroll med at studietilbudene til enhver tid oppfyller kravene til akkreditering. Hele 13 av 16 institusjoner i denne gruppen oppfyller ikke kravene til systematisk kontroll, mens ni av 16 hadde mangler i arbeidet med periodiske evalueringer. I de fleste tilfeller opptrådte disse manglene i kombinasjon. I tillegg er det avdekket svak strategisk forankring av kvalitetsarbeidet, noe som reduserte kvalitetsarbeidets funksjon som styringsverktøy og forsterket utfordringene med oppfølgingen av kvalitetsarbeidet. Til sammenligning fremsto kvalitetsarbeidet ved institusjoner med en eller annen form for selvakkrediteringsmyndighet som mer etablert og konsolidert. Ved ti av 32 institusjoner i den gruppen var det krav som ikke ble oppfylt, og den samlede andelen mangler utgjorde om lag ti prosent, mot over 30 prosent blant høyskolene i gruppen med institusjoner uten selvakkrediteringsmyndighet.

Hva skyldes disse forskjellene? Utfordringene blant høyskolene uten selvakkrediteringsmyndighet kan forstås som et resultat av en sammensatt kombinasjon av strukturelle og organisatoriske forhold. Mange av høyskolene har ikke bare få studenter og studietilbud, men også få faglig og administrativt ansatte og derfor begrensede ressurser og lite handlingsrom for å utvikle og opprettholde et systematisk kvalitetsarbeid. Samtidig er det krevende å etablere klare roller og ansvar i kvalitetsarbeidet.

En annen faktor er graden av kunnskap om gjeldende regelverk og også en usikkerhet rundt forståelsen av regelverket. NOKUT erfarer at flere høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet opplevde kravene i forskriftene som uklare eller lite relevante for virksomheten deres. Særlig knyttet det seg usikkerhet til hva som forventes av de periodiske evalueringene av studietilbud, med hensyn til både innhold, omfang og gjennomføring. Dette bidro til at enkelte institusjoner valgte pragmatiske og uformelle løsninger fremfor systematiske og dokumenterte prosesser.

Historisk bakgrunn og institusjonell modenhet spiller også en rolle. Flere av institusjonene uten selvakkrediteringsmyndighet har sin opprinnelse i fagskolesektoren og har kort fartstid innen høyere utdanning. Derfor mangler en del også tradisjon for systematisk kvalitetsarbeid slik det har vært forventet i universitets- og høyskolesektoren siden 2003. Dette kan

påvirke både forståelsen av kravene som stilles til institusjonene innen høyere utdanning, som krav til akkrediterte studietilbud og systematisk kvalitetsarbeid, og evnen til å etablere bærekraftige strukturer for oppfølging av regelverket.

I tillegg er det et gjennomgående trekk at kvalitetsarbeidet ofte mangler strategisk forankring. Når kvalitetssystemet ikke er koblet til overordnede mål og utviklingsprosesser, reduseres systemets funksjon som styringsverktøy. I slike tilfeller erfarer NOKUT at systematisk kvalitetsarbeid oppleves mer som et krav utenfra enn som et verktøy for intern sikring og videreutvikling av kvaliteten som kommer institusjonen selv til gode. Et annet aspekt handler om institusjonenes styre, som har det overordnede ansvaret for institusjonen, og som spiller en nøkkelrolle i å sikre at kvalitetsarbeidet er forsvarlig forankret og fulgt opp. Når det avdekkes at arbeidet med å systematisk sikre og videreutvikle utdanningskvaliteten ikke ivaretas, bør det rettes et kritisk blikk mot styrets oppfølging. Dette reiser prinsipielle spørsmål om hvordan ansvar fordeles og praktiseres i institusjonen, og hvilken opplæring og støtte de ulike aktørene faktisk får for å kunne bidra til et systematisk kvalitetsarbeid.

Til slutt preges mange av de mindre høyskolene av uformell praksis og rolleblanding. Det er ikke uvanlig at én og samme person ivaretar flere funksjoner, noe som kan skape uklarhet i roller og ansvar i kvalitetsarbeidet. I ytterste konsekvens kan dette svekke legitimiteten i evalueringer og tiltak, for eksempel når rektor både bestiller, gjennomfører og vurderer kvalitetsarbeidet i samme prosess.

5.2 anbefalinger

Denne analysen er basert på funnene fra tredje runde med periodisk oppfølging av kvalitetsarbeidet ved høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet. Analysen peker på flere tiltak som kan bidra til å styrke det interne kvalitetsarbeidet ved institusjonene og videreutvikle hvordan NOKUT følger opp høyskoler uten selvakkrediteringsmyndighet. Det er viktig at kvalitetssystemene og kvalitetsarbeidet er tilpasset institusjonenes størrelse og organisatoriske kapasitet, uten at dette går på bekostning av etterlevelse og dokumentasjon. Høyskolenes ordninger for systematisk kontroll med eksisterende studietilbud må dekke alle relevante krav til akkreditering av studietilbud. Det er også behov for å styrke bruken av eksterne faglige perspektiver i høyskolenes periodiske evalueringer av egne studietilbud, særlig for høyskoler med bakgrunn fra fagskolesektoren og/eller som er spisset mot en bestemt bransje, der erfaringen med en mer akademisk kvalitetskultur kan være begrenset.

NOKUT reviderte den skriftlige veilederen for krav til kvalitetssystem og kvalitetsarbeid ved igangsettingen av den fjerde runden med periodisk oppfølging i 2025. Målet er at veilederen skal gi institusjonene et bedre grunnlag for å forstå og operasjonalisere kravene, særlig de kravene som vi har erfart at institusjonene har hatt størst utfordringer med å oppfylle i den tredje runden med periodisk oppfølging. Veilederen bør brukes aktivt som et verktøy i arbeidet fremover.

Funnene i den tredje runden reiser også spørsmål om de institusjonelle forutsetningene for å sikre stabil og høy kvalitet i små organisasjoner. Selv om det ikke er størrelsen i seg selv som avgjør kvaliteten, peker flere funn på at utdanningsledelse med lav kapasitet og små fagmiljøer gjør det krevende å etablere og vedlikeholde robuste kvalitetssystemer og systematisk kvalitetsarbeid med god kontroll på at nasjonale minimumskrav for å tilby høyere utdanning er oppfylt. I lys av dette kan det være grunnlag for en bredere diskusjon om hvilke strukturelle forutsetninger som bør ligge til grunn for bærekraftig virksomhet i høyere utdanning.

Kilder

- Braun, V. og Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*. 2006 (3), s. 77–101
- Clarke, V. og Braun, V. (2017). Thematic analysis. *The Journal of Positive Psychology*. 2017 (3), s. 297–298
- Elken, M. og Stensaker, B. (2018). Conceptualising ‘quality work’ in higher education. *Quality in Higher Education*. 2018 (3), s. 189–202
- Elken, M. og Stensaker, B. (2020). Researching ‘Quality Work’ in Higher Education. Kapittel 1 i Elken, M., Maassen, P., Nerland, M., Prøitz, T. S., Stensaker, B. og Vabø, A. (2020). *Quality Work in Higher Education: Organisational and Pedagogical Dimensions*. Springer, s. 1–17
- European Association for Quality Assurance in Higher Education, European Students’ Union, European University Association, European Association of Institutions in Higher Education, Education International, BUSINESSEUROPE, European Quality Assurance Register for Higher Education (2015). *Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (ESG)*. EURASHE, on behalf of the authors. Brussels, Belgium. 2015
- Homan, M. og Almirall, A.F. (2023). *Thematic analysis: What comes after the agency reports are published?* ENQA
- Kunnskapsdepartementet (2015). Meld. St. 18 (2014–2015) *Konsentrasjon for kvalitet: Strukturereform i universitets- og høyskolesektoren*
- Kunnskapsdepartementet (2016). Forskrift om endringer i studiekvalitetsforskriften – merknader. URL:
https://www.regjeringen.no/contentassets/ca1552786d754f5b92f06e2f1190ce48/rundskriv-f03_16-studiekvalitetsforskriften-med-vedlegg.pdf
- Kunnskapsdepartementet (2017). Meld. St. (2016–2017) *Kultur for kvalitet i høyere utdanning*
- Kunnskapsdepartementet (2019). Lov om endringer i universitets- og høyskoleloven (vilkår for statstilskudd til private høyskoler). *Lovdata LOV-2019-12-13-82*
- Lackner, E.J. (2024). Legitimising quality work in higher education. *Scandinavian Journal of Educational Research* 68 (7), s. 1584–1595
- NOKUT (2022). *VEILEDNING. Systematisk kvalitetsarbeid i høyere utdanning: Veiledning til kravene i universitets- og høyskoleloven, studiekvalitetsforskriften og studietilsynsforskriften*
- NOKUT (2023). *VEILEDNING. Akkreditering som høyskole*
- NOKUT (2024a). Mer målrettet og utviklingsorientert oppfølging av kvalitetsarbeidet ved høyskoler og universiteter. Artikkel på NOKUTs nettsted

NOKUT 2024b). Ny modell for NOKUTs oppfølging av institusjonenes systematiske kvalitetsarbeid. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=MOUbFmY4jPo>. Videoopptak (innslaget starter på 32:45 og slutter på 52:00)

Stortinget (2017). Innst. 364 S (2016–2017). *Innstilling fra kirke- utdannings- og forskningskomiteen om Kultur for kvalitet i høyere utdanning*

Squires, V. (2023). Thematic Analysis. Kapittel 72 i Okoko, J.M., Tunison, S. og Walker, K.D. (eds, 2023). *Varieties of Qualitative Research Methods*, s. 463–468. Springer Texts in Education

Tønnessen, E. (2024). Private høgskoler har fått fem års utsettelse. *Khrono* 29.02.2024

Vettori, O. (2023). No time for improvement? The chronopolitics of quality assurance. *Quality in Higher Education*, 2023 (3), s. 407–420

Vedlegg: Et komparativt blikk på institusjonene med institusjonsakkreditering

Resultatene i tabellen er i henhold til første vedtak (noen institusjoner rettet opp manglene i løpet av perioden, og det ble foretatt et nytt vedtak i NOKUTs styre).

Institusjon	§ 1-6	§ 4-3 (5)	§ 2-1 (2)	§ 4-1 (1)	§ 4-1 (2)	§ 4-1 (3)	§ 4-1 (4)	§ 4-1 (5)	§ 4-1 (6)	Konklusjon
Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Ansgar høyskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
DMMH Høgskolen for barnehagelærer-utdanning	nei	ja	nei	nei	nei	nei	nei	nei	nei	vesentlige mangler
Fjellhaug Internasjonale Høgskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Forsvarets høyskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	enkelte mangler
Handelshøyskolen BI	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Høgskulen på Vestlandet	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
Høgskolen i Innlandet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Høyskolen i Molde	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Høyskolen i Volda	ja	nei	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	enkelte mangler
Høyskolen i Østfold	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Høyskolen Kristiania	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Kunsthøgskolen i Oslo	nei	nei	nei	ja	nei	ja	ja	nei	ja	vesentlige mangler
Lovisenberg diakonale høyskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
MF vitenskapelig høyskole	ja	ja	ja	ja	nei	nei	nei	ja	ja	enkelte mangler
NHH Norges Handelshøyskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
NLA Høgskolen	ja	ja	ja	ja	ja	nei	ja	ja	nei	enkelte mangler
Nord universitet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende

Norges idrettshøgskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Norges miljø- og biovitenskapelige universitet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Norges musikkhøgskole	ja	ja	ja	nei	ja	nei	ja	ja	ja	enkelte mangler
NTNU Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
OsloMet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Politihøgskolen	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Samisk høgskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
UiT Norges arktiske universitet	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Universitetet i Agder	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Universitetet i Bergen	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Universitetet i Oslo	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Universitetet i Stavanger	nei	ja	ja	ja	nei	ja	nei	nei	nei	vesentlige mangler
Universitetet i Sørøst-Norge	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
VID vitenskapelige høgskole	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	ja	tilfredsstillende
Antall mangler (28 av 288)	3	2	2	2	4	6	3	3	3	

DRAMMENSVEIEN 288 | POSTBOKS 578,1327 LYSAKER | T: 21 02 18 00 | [NOKUT.NO](https://www.nokut.no)